Cerință fundamentală pentru continua ascensiune a sportului românesc

Dacă vrem ca la Moscova, la Jocurile Olimpice din 1980 să obținem rezultate mai bune — și trebuie să ne propunem de pe acum acest lucru — atunci este necesar să desfășurăm o largă mișcare de masă, să sprijinim cele mai bune elemente din toate domeniile de activitate pentru a ne putea prezenta cu un lot mult mai puternic, mult mai omogen și — să-mi fie iertat — în unele domenii, ceva mai întinerit, pentru a putea face față cu succes competițiilor care vor veni.

NICOLAE CEAUȘESCU

O CALITATE NOUĂ, SUPERIOARĂ, ÎN SELECȚIA ȘI PREGĂTIREA „SCHIMBULUI DE MÎINE"

Masă rotundă organizată de ziarul **Sportul**

Schimbul de mîine înseamnă viitorul sportului românesc.

Dar schimbul de mîine a început azi — și nu este doar o metaforă! —, schimbul de mîine a intrat pe multe terenuri, în multe arene cu marea sa dorință de ascensiune, reușind în diverse discipline sportive să se afirme convingător. În aceste cazuri, **schimbul de mîine** a ajuns, de pe acum, **schimbul de azi.**

Dar nu despre cei care au învins este vorba în aceste pagini, ci despre „marea armată" a sportivilor din schimbul de mîine care muncesc și luptă pentru a se ridica, pentru a se afirma pe ei și pentru a afirma sportul românesc în lume.

Generației tinere, **generației care vine,** societatea noastră îi asigură condiții de dezvoltare și de exprimare cum nu a mai avut nicicînd în această țară. Prin marea grijă, părintească, a partidului nostru, a primului părinte al patriei, tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU, schimbul de mîine are asigurat un prezent minunat și un viitor de aur.

În consonanță cu eforturile din toate domeniile vieții noastre sociale și economice, sportul românesc are marea datorie de onoare de a crește cu toată atenția și cu toată răspunderea **schimbul viitorului.**

Tineri înzestrați pentru sportul de performanță există pe toate meleagurile patriei și este o datorie, de la care nu poate fi acceptată nici o derogare, ca ei să fie descoperiți, să fie urmăriți și ajutați, să fie **crescuți** cu grijă și pasiune spre a-și împlini destinele de performeri pe care le recomandă calitățile lor de azi.

Pretutindeni, din Rădăuți la Satu Mare, din Tulcea la Lugoj, apar talente pe care **munca conjugată** a tuturor factorilor cu răspundere le pot transforma în viitoare stele ale **sportului românesc.**

Alte Nadii, alți Diba și Patzaichin și Berceanu și Draica **n-au** încă un nume.

O muncă responsabilă, o muncă plină de abnegație, de patriotism are vocația să înscrie în cartea de aur a sportului românesc victoria deplină a schimbului de mîine.

ÎN FIECARE JUDEȚ SÎNT COPII TALENTAȚI, CU APTITUDINI PENTRU PERFORMANȚĂ. SĂ-I DESCOPERIM, SĂ-I PREGĂTIM ȘI SĂ-I AJUTĂM SĂ SE AFIRME!

Ing. LIA MANOLIU, vicepreședinte al C.N.E.F.S. și al Comitetului Olimpic Român

Această idee, a importanței majore a „schimbului de mîine", reiese clar din cuvîntarea secretarului general al partidului nostru, tovarășul **Nicolae Ceaușescu,** rostită în august 1976, cu prilejul festivității consacrate cinstirii succeselor obținute de sportivii români la Montreal. De la această idee trebuie să pornim și noi în ceea ce vom discuta astăzi.

Referindu-ne la loturile olimpice pe care țara noastră le va prezenta la Jocurile de la Moscova, ne gîndim cu toată seriozitatea la condițiile specifice și la dificultățile, inerente deloc altfel, ale viitoarelor întîlniri, fiind pe deplin conștienți de faptul că pentru a putea cuceri un număr mai mare de medalii decît cel de la Montreal **trebuie să pregătim cel puțin un număr dublu de sportivi, față de 1976, capabili să lupte pentru cucerirea medaliilor și a locurilor fruntașe.**

De la bun început s-a pus problema **de unde** să selecționăm acest număr foarte mare de sportivi de valoare, peste 120 de tineri, care să fie capabili să lupte pentru intîietate. S-a pus, de asemenea, problema **cine** trebuie să-i pregătească. În acest sens, chiar din anul 1976 s-a trecut la întocmirea unui plan de perspectivă în care s-au trasat sarcini și au fost stabilite obiective pe ramuri de sport și pe județe, pentru că am convenit că, de această dată, spre deosebire de trecutele ediții ale J.O., **fiecare județ va trebui să-și aducă o contribuție concretă la efectivul și la valoarea lotului nostru pentru Jocurile de la Moscova.**

Să analizăm, pe scurt, componența lotului olimpic al țării noastre în anul 1977. În acest lot, fiecare ramură sportivă are împărțiți sportivii pe trei categorii : lotul olimpic propriu-zis, cu sportivi de o bună valoare, consacrați, pe care, dacă Jocurile s-ar desfășura mîine, i-am putea arunca imediat în luptă cu șanse de medalii ; lotul de perspectivă, aceasta însemnînd că pînă în 1980 tinerii respectivi ar avea șanse să intre în echipa olimpică și, în al treilea rînd, lotul de juniori-copii pe care îi pregătim în paralel, în perspectiva anului 1980, dar mai sigur în perspectiva anului 1984. Deci, aceasta este, la modul general, configurația organizatorică a lotului nostru olimpic.

În perspectiva anului 1980 și prin prisma activității desfășurate în anul 1977, putem aprecia că printre consacrații noștri găsim și foarte mulți sportivi care sînt la o vîrstă fragedă, dar capabili de rezultate foarte mari. În afara celor cunoscuți, cum ar fi **Nadia Comăneci, Teodora Ungureanu** sau **Marilena Neacșu,** avem în loturile noastre olimpice și alți sportivi foarte tineri, revelațiile sezonului competițional 1977.

Sînt, după părerea mea, cîteva ramuri sportive care au reușit, într-adevăr, să-și ridice valori sportive autentice, capabile să facă față rigorilor întrecerilor olimpice. În primul rînd, este vorba de canotajul feminin, urmează luptele greco-romane, gimnastica și, parțial, scrima și înotul, aceștia din urmă tinerii. Pentru concretizare, cîteva nume : la gimnastică băieți — **Aurelian Georgescu,** iar la fete — **Gabi Gheorghiu, Rodica Dunca, Carmen Savu, Angela Bratu, Emilia Eberle** și **Marilena Vlădărău,** la înot **Carmen Bunaciu** și **Irinel Pănulescu,** la lupte **Ion Draica.** La canotaj lista cuprinde numeroase elemente evidențiate în 1977, tinere care după numai cîteva luni de pregătire intensivă au fost selecționate în primele noastre ambarcații.

Este demn de evidențiat și faptul că în paralel cu lotul olimpic de caiac-canoe a fost înființat un grup de perspectivă (tineri de 16—19 ani) care, din anul 1977, lucrează sub conducerea și îndrumarea directă a antrenorului federal Bărsănescu. Componenții acestui grup au ajuns la niște indici de pregătire superiori.

Anul trecut, ca și în 1976, pentru descoperirea și promovarea în activitatea sportivă a unor elemente de perspectivă au fost făcute unele eforturi deosebite în acțiunea de selecție, dar **considerăm că pînă la aceeași oră această acțiune încă nu și-a atins scopul propus.** Voi arăta că în afara acțiunii principale, cu un larg caracter național, au existat și anumite inițiative ale unor federații, între care și cea de atletism, care însă nu și-a atins scopul, pentru că, în primul rînd, n-a avut finalizare. Prima cauză cred că se datorește greșitei înțelegeri din partea organelor sportive județene și la cele locale, în ceea ce privește responsabilitatea în această acțiune. Se așteaptă ca totul să fie făcut de federație, ca aceasta să prelia pe umerii ei și finalizarea acțiunii. **Organele județene și mai ales cluburile de performanță n-au manifestat prea mult interes și preocupare pentru acei puțini copii depistați cu prilejul acțiunii de selecție.** În 1976, la prima acțiune, inițiată de F.R.A., toate organele sportive județene au fost în culpă, în această privință. În 1977 însă, prin discuții și printr-o mai bună colaborare cu prim-vicepreședinții din cîteva județe, care dovedesc mai multă receptivitate, s-a trecut la luarea unor măsuri pe plan local, a unor măsuri simple pentru pregătirea copiilor depistați.

Sînt, însă, și alți copii talentați din alte județe. Unii au ajuns pînă la București, la faza finală. Noi i-am văzut, i-am trecut într-un tabel, dar, practic, nu ne putem concentra, în continuare, atenția asupra copilului din Bihor sau din Satu Mare. Este de așteptat ca aceștia să treacă în directa supraveghere a antrenorilor de specialitate din orașele respective, a Consiliilor noastre județene, ori acest lucru nu s-a făcut pînă acum. Copilul s-a întors la școala din satul de unde venise, a practicat sumar în condițiile antenoare selecției sale și, după un an, am văzut că din această acțiune de selecție, pentru care s-au depus eforturi însemnate, n-a rămas mai nimic.

Cu ocazia plenarelor C.J.E.F.S., la care am participat în ultimul an, am văzut că există, în unele județe, o bună înțelegere a problemei din partea organelor respective și chiar a inspectoratelor școlare. De exemplu, în județele Cluj, Constanța, Tulcea și Galați.

În altă ordine de idei, constatăm un paradox. Există profesori care deși n-au condițiile necesare pentru desfășurarea unei activități corespunzătoare cu elevii lor, ca să nu zic mai mult, se opun categoric și chiar interzic accesul, în școlile respective, altor profesori sau antrenori, ca să nu le „fure" elementele, preferind, în felul acesta, ca elevii lor să nu facă sport, decît să-i dea altora care au condiții mai bune, mai multă pricepere și, indiscutabil, mai multă pasiune. Este o chestiune inadmisibilă, care ține de etica profesională a fiecăruia, din fericire, și altfel de exemple, de profesori care-și înțeleg just menirea și care, prin întreaga lor activitate, se pun în slujba mișcării sportive din țara noastră.

Trebuie vorbit ceva și despre **rezultatele pe plan internațional, din 1977, ale juniorilor noștri. Cu unele excepții, nivelul acestora a fost slab. Este pentru noi totuși un serios semnal de alarmă!**

Principala explicație a acestor rezultate modeste **trebuie căutată în primul rînd în volumul de pregătire forte scăzut, mult departe de cerințe, deci în muncă antrenorilor,** dar și în bugetul de timp afectat de mici **elevilor noștri.** În acest context voi arăta că în cazul antrenorilor cu „har", care știu să organizeze o lecție de antrenament atractivă, interesantă, plăcută și prin aceasta să capteze interesul elevilor lor, este sigur că rezultatele muncii vor fi din cele mai bune.

Am amintit că început despre contribuția mai substanțială, mai concretă pe care o așteptăm, în acest ciclu olimpic, de la județele noastre. De aceea **principalul criteriu de apreciere a muncii desfășurate în județe va fi acum aportul lor la marea performanță românească, avînd în vedere, desigur, și depistarea, creșterea și promovarea unor tineri performeri.** Vom renunța la criteriul de apreciere după numărul titlurilor de campioni naționali cîștigate și vom folosi, cum am arătat, **criteriul marii calități!**

CANDIDATUL LA GLORIA SPORTIVĂ ARE, EVIDENT, NEVOIE DE ASISTENȚĂ MEDICALĂ

Conf. univ. dr. IOAN DRĂGAN, directorul Centrului de medicină sportivă

Pînă de puțină vreme, selecția medico-biologică era neclară pe plan conceptual, fiind mai curînd reflectarea cunoștințelor fiecărui medic în parte și nu emanația unui sistem cu criterii ferme. De un an de zile, valorificînd studii, am ajuns — cu medicina sportivă — la norme și criterii care, întrunite într-un volum în curs de apariție, vor constitui în curînd instrumente de lucru eficace.

Noi considerăm că încă înaintea etapei consacrate investiției morale sau materiale este nevoie de **cîntărirea morfologică, funcțională, neuropsihică a elementelor dotate.**

Pentru noi există două categorii cronologice de selecție. Cea primară (vizînd populația prepubertară, de la vîrsta de 8—6 ani pînă la 10—12 ani) **preocupîndu-se de : 1. sănătate** (ca verdict general asupra aptitudinilor pentru sport), **2. dezvoltarea morfologică** (atestînd **cel puțin clasa medie de dezvoltare** și absența unor **deficiențe fizice mai mari de gradul II), 3. tipul de sistem nervos,** stabilit prin anamneze amănunțite cu părinții subiectului, **obținînd astfel date necesare prognozei privind posibilitățile de afirmare ale copilului.** Abia după acest adevărat proces de **orientare medico-biologică pur-simplă** are loc **selecția secundară** (vizînd populația pubertară, de la 10 pînă la 14—15 ani), încercînd să **descoperim sursele eliberatoare de energii la cel pe care-l socotim acum un micro-performer.** Pentru această fază de selecție avem teste precise, codificate matematic, iar slăbiciunile rezultatelor avem posibilitatea să le compensăm cu alți factori ajutători.

CINE FACE SELECȚIA ? Din păcate, **cadrele de specialitate ale medicinii sportive abia ajung pentru necesitățile loturilor de înaltă performanță.** În schimb, **la nivelul virstelor care trebuie să ofere „schimbul de mîine", medicul sportiv lipsește!** Medicul de școală este — în acest domeniu — departe de cerințele noastre, preocupările lui sînt străine acestui obiectiv.

Să nu uităm că există ramuri sportive — cum ar fi boxul, luptele, judo și altele — care nici nu-și încep întrecerile, regulamentar, fără medic prezent! **Dar nu e suficient să constatăm că medicina sportivă poate contribui la progresul sportului nostru : contribuția aceasta trebuie s-o facem obligatorie!**

Am auzit exemple de admirabil suport sportiv din partea unor părinți care-și încurajează odraslele să facă sport (o tînără săritoare în lungime din Focșani, un aruncător de greutate din Tîrgoviște). **Implantarea mentalității este necesară pentru a ușura afluența copiilor spre sportul de performanță.** Trecum, un plan care, pentru a da vigoare sufletească „schimbului de mîine", **trebuie să cultivăm pasiunea înflăcărată pentru sport și pentru onoarea de a reprezenta culorile patriei.**

SĂ LUPTĂM ÎMPOTRIVA COMODITĂȚII ÎN GÎNDIRE A UNOR PROFESORI DE EDUCAȚIE FIZICĂ!

Conf. univ. dr. ALEXE NICU, directorul Centrului de cercetări pentru educație fizică și sport

Problema creării fondului de rezervă a sportului de performanță este de mare actualitate. După ultimele două ediții ale Jocurilor Olimpice, **documentele de partid au evidențiat importanța selecționării și pregătirii copiilor și juniorilor.** Se știe că numărul de valori determină mărimea unei delegații olimpice ; nimeni nu-și mai permite azi să trimită la Olimpiadă simpli turiști.

Cercetarea științifică se străduiește să devină **un instrument eficace în soluționarea problemelor „schimbului de mîine".** O primă tentativă a fost **studiul potențialului biomotric al populației noastre școlare,** măsurînd comparativ valorile antropometrice și cele motrice, pentru a vedea care **este raportul dintre dezvoltarea somatică și motricitatea subiecților.** Constatările noastre subliniază **necesitatea ca educația fizică să acționeze mai puternic, sub raport calitativ.** Nici ancheta efectuată printre elevii unităților școlare specializate (15.000 de cazuri) nu a reliefat date mulțumitoare. De pildă, pentru o probă atletică atît de deficitară cum sînt aruncările, nu am găsit mai mult de 50 de elevi dotați, ceea ce denotă fie o slabă selecție, fie trierea într-o masă cu valori mediocre foarte scăzute. Nu-i de mirare atunci că la campionatele naționale de atletism de anul trecut locul 2 la aruncarea greutății s-a obținut cu... 15 metri ! Iată de ce consider necesară **sporirea substanțială a eficienței educației fizice în școli.**

O lucrare a noastră, un ghid al selecției — cu idei, fapte și formule — asteaptă să fie luată în seamă ca un instrument de lucru pentru procedura viitoare. Noi însine vom face anul acesta o nouă măsurătoare, cu mijloace electronice, a întregului potențial aflat în unități specializate, pentru a obține un tablou real al valorilor cantitative pe fiecare ramură sportivă, în fiecare județ.

Concomitent, trebuie **să luptăm împotriva comodității în gîndire și acțiune a unor profesori de educație fizică.** Altfel, vom ajunge tot la selecția neobișnuită (dar izbutită) a federației de canotaj, care a depistat fete foarte dotate în afara școlii, în afara cadrului organizat, specializat !

Unitățile școlare specializate nu-și pot dovedi utilitatea decît furnizînd valori autentice. Profesorul, antrenorul de la clubul sportiv școlar are firește o misiune grea : el trebuie să descopere copilul dotat și pasionat, să facă investigații psiho-sociale, să găsească soluții pentru problema orelor de antrenament, iar adesea să-și caute un aliat în mediul școlii pentru realizarea unei selecții super-specializate.

Ținînd seama de complexitatea problemei în general, consider că **pe plan național, la C.N.E.F.S., ar fi nevoie** — dincolo de comisia actuală, cu o viziune restrînsă — **de o secție, un sector pentru selecția copiilor și juniorilor,** similar cu Secția de pregătire olimpică.

Trebuie instituită organigrama **responsabilităților** în acest domeniu **și stabilită scala eficienței întregului sistem de selecție.**

Dacă vom lăsa în **continuare** cluburile sportive școlare cu responsabilități limitate și fără control temeinic, **să nu ne mai mirăm dacă federațiile sînt obligate la o pregătire de laborator!** Poate cu excepția luptelor, nici o ramură sportivă nu poate alinia azi două garnituri fruntașe de valori egale. Din această situație nu se poate ieși decît cu un efort comun, în care cercetarea științifică să-și joace și ea rolul cu eficiență.

SĂ CĂUTĂM TALENTELE, NU SĂ LE AȘTEPTĂM!

Prof. ALEXANDRU MOGOȘ, șeful serviciului organizare și coordonare a sportului de performanță al C.N.E.F.S.

În intervenția mea doresc să pornesc de la unele concluzii foarte clare enunțate în Plenara C.N.E.F.S., din decembrie trecut, cînd s-a făcut o analiză a primului an de aplicare a Programului de dezvoltare. Cu acest prilej, s-au făcut multe referiri critice în privința activității de **pregătire a copiilor și a juniorilor.** La ora actuală se constată **serioase rămîneri în urmă. Nu valorificăm în mod corespunzător întregul potențial uman și material de care dispunem.** În această idee, trebuie să arăt că zece cluburi sportive școlare (dintre foștele școli sportive), din 1953 și pînă astăzi nu au dat nimic sportului nostru de performanță !

O primă măsură pe care a luat-o C.N.E.F.S., în colaborare cu organizațiile și instituțiile centrale, pentru rezolvarea acestei grele probleme, a fost aceea a **constituirii unei comisii centrale care să se ocupe de activitatea de pregătire a copiilor și juniorilor pentru sportul de performanță,** măsură urmată de constituirea unor astfel de comisii în cadrul fiecărei dintre federații, urmînd ca, la fel, asemenea organisme să le ființă și în nivelul Consiliilor noastre județene.

A face însă doar afirmația că lucrurile nu merg cum ar trebui nu ne ajută cu nimic ; de aceea **am desprins unele cauze ale acestei situații.**

În primul rînd este aceea că **volumul de antrenament care se realizează,** la ora actuală, la nivelul copiilor și juniorilor, în toate unitățile, este foarte mic. Dacă, de exemplu, la o grupă de avansați, se cer 400—500 de ore de antrenament pe an, conform normativelor din Programul de dezvoltare a mișcării sportive, în unitățile noastre se realizează cam jumătate, adică 200-250 de ore. La atîta este normată activitatea cadrului tehnic care se ocupă de activitatea de pregătire a copiilor din grupa respectivă. O a doua cauză ar fi, după opinia mea, **o insuficientă reglementare a rezolvării** a timpului necesar copilului pentru a face sport de performanță. Ministerul Educației și Învățămîntului și inspectoratele școlare ar trebui să găsească soluțiile cele mai bune pentru a reglementa timpul elevului, încît el să poată face și sport, și școală, și chiar în producție, și sport de performanță și să se mai și distreze.

O a treia cauză este cea a **selecției.** Deși sînt foarte multi copii care activează în unitățile sportive școlare, se constată că... se așteaptă talentele, că ele nu sînt, așa cum ar trebui, căutate ! Cei mai adesea se lucrează cu **cine vine,** nu cu **cine trebuie !**

În sfîrșit, o a patra cauză, pe care am constatat-o recent, chiar în discuția cu unii conducători ai unităților sportive care pregătesc copii și juniori, este **tratarea uniformă, nu unitară, a cuantor copiilor care vin să facă sport de performanță.** Într-un club sportiv care are, să zicem, 600 de elevi, conducerea clubului știe că între aceștia există cîțiva de excepție, dar ea nu încearcă să facă nimic special pentru aceștia, urmînd ca să rezolve situația din capul locului pentru toți cei 600, ceea ce este imposibil.

Sînt desigur, la ora actuală, și probleme care ne interesează, în mod deosebit, în privința continuității pregătirii „schimbului de mîine". Suntem deseori despre copii și juniori că reprezintă rezerva sportului de performanță. Aceasta nu mai este valabil pentru toate ramurile de sport, pentru că, de exemplu, la înot, la gimnastică, la patinaj mari performeri pot fi întîlniți chiar la vîrsta școlării, ceea ce înseamnă că „schimbul de mîine" trebuie uneori format chiar din rîndul preșcolarilor !

SCHIMBUL DE MÎINE TREBUIE SĂ-ȘI AIBĂ SPECIALISTUL (profilat) DE AZI!

Prof. univ. ION ȘICLOVAN, rectorul Institutului de Educație Fizică și Sport, vicepreședinte al C.N.E.F.S.

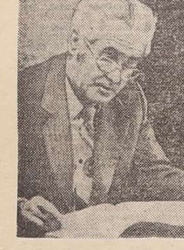

De la bun început, îmi exprim ferma convingere că dispunem atît de un concept, cît și de un cadru organizatoric eficient. Ceea ce ar trebui să întreprindem, în continuare, ar fi creșterea responsabilității fiecărui factor din cadrul acestui ansamblu organizatoric, astfel ca să lucrez la parametrii scontați, la parametrii, dealtfel, precizați în indicatorii de care dispune mișcarea noastră sportivă. Mai departe mă voi referi la obligația noastră pentru masa „schimbului de mîine", adică la milioanele de copii școlari. **Personal apreciez că procesul educației fizice nu este încă suficient ancorat în imperativele sistemului nostru de educație fizică și sport.** Asa se explică faptul, demonstrat în diferite cercetări, inclusiv în lucrări de diplomă la Institutul nostru, că există un procent destul de scăzut al potențialului biologic la unii copii. Avînd în vedere aceasta, propun abordarea ideii generalizării „schimbului de mîine" pentru milioanele de copii, problema dezvoltării fizice armonioase și problema sănătății fiind astăzi probleme de importanță națională.

Din păcate, în această direcție se **lucrează foarte mult declarativ :** că educația fizică dezvoltă armonios, că educația fizică contribuie la întărirea sănătății... Dar fapte care să acopere aceste vorbe sînt încă puține. **Dacă nu radicalizăm aprecierea acestor situații, între-un viitor foarte apropiat, educația fizică și sportul vor rămîne o activitate socială acreditată cu unele atribute pe care, practic, nu le realizăm.** Eu cred că aici este una din problemele mari în care trebuie să se înceapă rezolvarea problema „schimbului de mîine".

Astăzi, cred că și sistemul de verificare și apreciere unitară a elevilor trebuie mult îmbunătățit pentru a-l alinia la nivelul actualelor cerințe.

Atita vreme cît educația fizică va rămîne la nivelul „să avem cîte o echipă, în școală" și nu la acela de a avea în fiecare clasă mai multe echipe, sportul nostru de performanță va fi privat de o bază absolut necesară. Am să dau un exemplu de ce am văzut, recent, la Giurgiu, la o inspecție de gradul I. La o clasă, clasa a patra, un grup de vreo 6—7 fete făceau salturi, ronde, roți laterale. La nivel de Giurgiu și la nivel de clasa a patra, eu am rămas impresionat. Iar un alt grup, din aceeași clasă, realiza linii acrobatice, cred eu, remarcabile. Eu zic că așa se face cu adevărat educație fizică !

Am mulță îneredere în sistemul național de selecție și sînt convins că valorificarea acestuia stă în mîinile oamenilor harnici, a oamenilor responsabili, a patrioților — acesta este termenul potrivit — **în sport.** Am fost prezent la Suceava. Am văzut acolo un lucru care mă impresionat extraordinar. La Rădăuți activează un profesor, pe care-l știu din studenție. Omul acesta a dat șase sportivi ținutul național de lupte. Mai spuneți-mi un antrenor care a dat șase oameni în lotul național ? Cum a făcut ? El își are la Rădăuți „fieful", dar și 12 „filiale" în diferite sate ! Aradul n-a făcut-o, Timișoara n-a făcut-o, Oradea n-a făcut-o, Brașovul n-a făcut-o și iată că se poate face la Rădăuți !

Întreaga selecție trebuie concepută în acest sistem piramidal dar nu numai pe plan național. Acest sistem trebuie să înceapă de la municipiu, de la oraș.

Cu selecția nu ne indreptăm, în suficientă măsură, către regiunile cu mari disponibilități cum sînt, de pildă, cele din sabba subcarpatică, mai ales pentru unele ramuri de sport unde potențialul biologic al oamenilor de acolo este sporit față de alte regiuni. Sînt absolut convins că județe ca Suceava, Maramureș și încă altele nu și-au spus pînă acum cuvîntul în sport !

Iată de ce, **consider că pe plan central conceptul este foarte bun, dar dacă județele nu acționează particularizat condițiilor lor și față de ceea ce poate oferi materialul uman respectiv, nu vom putea face mare lucru în viitor.**

Pentru valorificarea aceasta, **se impune neapărat specializarea unui număr de antrenori, de profesori, pe problemele „schimbului de mîine".** Se pune însă întrebarea : cine-l specializează pe acești antrenori căci, acum **nu mai poate fi conceput un tehnician pentru întreg eșalonul mișcării sportive,** un om atestat ca meserie, pentru problemele de copii și juniori care sînt diferite de problemele sportului de performanță și cu totul altele față de acelea ale sportului de înaltă performanță. În pregătirea specialiștilor — și știu că există în preocupările centrului de perfecționare a cadrelor mișcării sportive o asemenea problemă — trebuie actionat de urgență și cu fermitate. Va trebui să se aibă în vedere atițiuni de pregătire, de specializare, foarte complexe și nu doar niște cursuri de, relativ, scurtă durată chiar dacă ele sînt intensive ! Fără această „SCHIMBUL DE MÎINE" NU-ȘI ARE SI NU-ȘI VA AVEA SPECIALISTUL DE MÎINE !

Ultima problemă la care vreau să mă refer este **pregătirea moral-politică a schimbului de mîine",** pregătire ca cetățean și ca viitor competitor care **vrea să fie primul !** Din acest punct de vedere constatăm că acțiunile educaționale care se desfășoară cu acești tineri sînt și mai pot fi concepute ca pînă acum. Trebuie neapărat găsite noi coordonate, noi mijloace, astfel ca tinerilor concurenți să li se stimuleze ambiția și dorința ca, printr-o pregătire corespunzătoare, să se bată pentru întîietate, pentru medalia de aur !

„CROIALĂ NOUĂ" PENTRU UN PRODUS CU ADEVĂRAT VALOROS

Prof. TITUS DEAC, adjunct al șefului Secției sport de performanță și pregătire olimpică a C.N.E.F.S.

Pentru valorificarea experienței culese anul trecut, în domeniul pe care-l discutăm, există două modalități : una imediată, alta în perspectivă.

Imediat se cere investigarea situațiilor necorespunzătoare și ameliorarea lor ; valorificarea rezultatelor competiției naționale „Daciada", pentru delimitarea a ceea ce numim „schimbul de mîine" (pentru că, la urma urmei, aceasta este o menire a „Daciadei", să pună în evidență exceptiile și să le crumce în focul întrecerii) ; **continuarea operației de selecție** (acțiunea primară) cu accent pe buna încadrare a elementelor descoperite, pe lucrul intens cu ele și pe afirmarea devărateler valori ; **primenirea elementelor** — în secții, în cluburi școlare, în toate unitățile de pregătire — pentru eliminarea balastului ; **continuarea, în 1978, a acțiunilor speciale de selecție pentru ramurile sau probele deficitare,** rămînînd-ne doi ani buni pentru acumularile cantitative care să asigure saltul (olimpic) calitativ. Eficacitatea unor asemenea operații de tipul „zona fortunilor", de grija noastră celor care caută luptători pentru categoriile mari : ei au descoperit în comuna Valcăeni (jud. Vîlcea) un pitecoid voinic de 20 de ani, avînd 2,04 m înălțime !

În perspectivă, consider bună ideea unei comisii speciale care — izolată de „zona fortunilor", de grija performanței imediate — să poată lucra la nivel de concepție. Acesta este un efort la care va trebui să contribuim toți, pentru definirea cu mai multă claritate a ceea ce înseamnă sportul de performanță încă de la nivelul „schimbului de mîine". Cu alte cuvinte, **să pregătim o „croială nouă" pentru un produs cu adevărat valoros.**

Trebuie să integrăm normal și cu continuitate pe copii și juniori în sportul de performanță, nu să facem din ei membri al unor compartimente independente, ca acum. Altfel, ne-o jungem la situația nefirească a Școlii sportive Steaua, care ține să raporteze rezultatele la numărul de titluri de campioni școlari sau juniori, dar nu reușește să îmbogățească cu nici un element secțiile de seniori ale clubului Steaua !

Va trebui să acceptăm realitatea că **performerul este un sportiv de excepție** (nu de duzină), nu de toată ziua) și că, deci, are nevoie de condiții de excepție. Criteriul de recunoaștere a acestei excepții este valoarea dobîndită. Din păcate, **multe unități școlare specializate considerâ că își îndeplinesc bine datoria dacă fac numărul de ore de program prescrise, profesorii de acolo, adevărați antrenori, uitînd că datoria lor este să producă valori !**